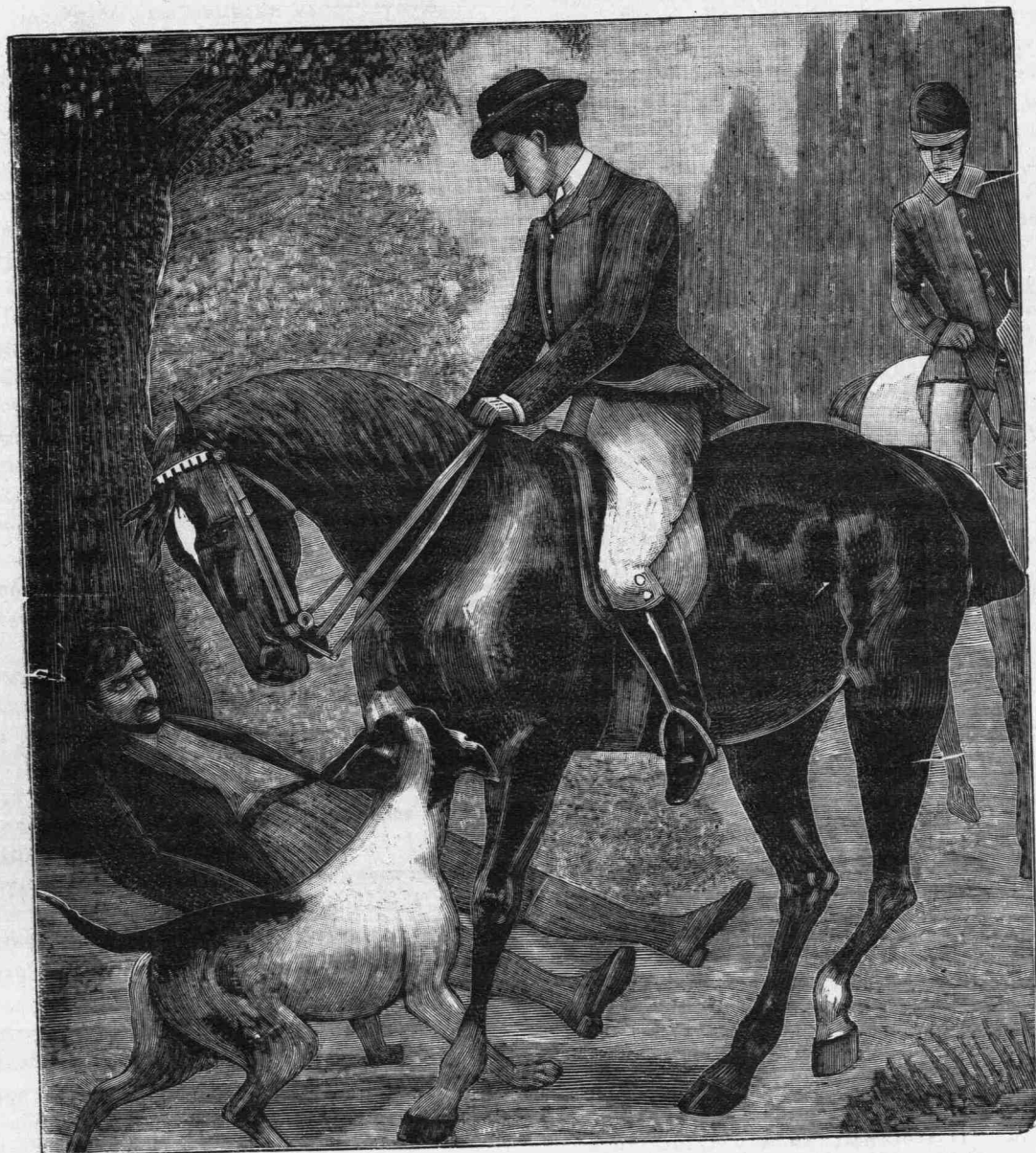

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ
ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

* Άνθρωπος ἀναίσθητος ἔκειτο χαμαὶ ἐξηπλωμένος ὑποκάτω δρυός. (Σελ. 504).

Ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος ἀφέθη νὰ καταπέσῃ ἐπὶ τοῦ δωματος.

Ἡ στιγμή ἦτο κρίσιμος.

Ὁ Πουρσαὶν ἐκράτει τοὺς σκύλους, ἀλλὰ δὲν τοὺς ἄφηκε νὰ ἐφορμήσωσιν.

Ἡ δεσποινὶς Σαρναίου ἦτο ἐκεῖ. Ὁ Πουρσαὶν ἠννόησεν ὅτι λίαν σκληρὸν θὰ ἦτο, ἐὰν τὸν ἄφινε νὰ κατασπαρχθῇ ὑπὸ τὰ βλέμματά της.

Ὁφείλε νὰ περιέμενε τὴν ἀναχώρησίν της καὶ ἡ Λευκὴ δὲν ἀπεσύρετο τῆς θύρας τοῦ ἐξώστου. Παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέμματος τὸν ἐραστὴν της, οὐτινος ἡ σκιὰ καθίστατο δυσδιάκριτος ὑπὸ τῶν ἀτμῶδων ἀναθυμιάσεων τῶν θάμνων, τῶν φωτιζομένων ὑπὸ τῶν ὥγρων ἀκτίνων τῆς σελήνης.

Τέλος ἐγένετο ἄφαντος ἐν τῇ ὁμίλῃ.

Ἡ δεσποινὶς Σαρναίου ἠκροάσθη ἐπὶ τινὰς ἔτι στιγμὰς.

Γνωρίζομεν ὅτι ἡ ἀφίξις τῆς δουκίσσης τὴν ἀπέσπασε τοῦ ἐξώστου, ὅποθεν προσεπάθει νὰ διεισδύσῃ τ' ἀποκρύπτοντα τὸν ἐραστὴν της σκότῃ.

Ἡ μάμμη εἶχεν ἔλθῃ.

Τὸ παράθυρον ἐπανεκλείσθη. Τὰ παραπετάσματα ἐπανεέπεσαν.

Ὁ Πουρσαὶν ἔτρεμεν ἐξ ἀνυπομονησίας, ἀλλ' ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος εἶχε διαβῇ.

Εἶχεν ἤδη πλέον ἢ ἑκατὸν μέτρα ἀπομακρυνθῇ τῆς βάρτου, ἐνθα ἐπιστάτης ἐκρύπτετο μετὰ τῶν σκύλων του.

Ὁ Πουρσαὶν, ὅστις τοὺς ἐκράτει κατὰ τὴν διάβασιν

τοῦ ἀγνώστου, ἀνηρτημένος ὅλαις δυνάμεσιν ἀπὸ τῶν περιλαϊμίων τῶν, ἐχαλάρωσε τοὺς δακτύλους του καὶ εἶπε διὰ φωνῆς ὑποκώφου :

— Ἐμπρός, Παληκαρά ! Πίσω του, Ψαρή !

Οἱ δύο μολοσσοὶ ἐφόρμησαν μίαν ἀμφοτέροι ἐκπέμποντες ὑλακὴν, ἀπηγήσασαν ἐν τῇ νυκτί.

Ὁ Γεώργιος, ἀποχωρισθεὶς τῆς δεσποινίδος Σαρναίου, κατετρώχετο ὑπὸ σφοδροῦ ἐρεθισμοῦ, τόσον καθ' ἑαυτοῦ, ὅσον καὶ ἐναντίον ἐκείνης.

Ἐβάδιζε βήματι βραδεῖ μεμφομένος ἑαυτὸν ὅτι δὲν τὴν ἀπήγαγεν ἵνα τὴν ἀπομακρύνῃ τῆς ὑψηλόφρονος μάμμης, ἥτις θὰ τῇ ἐνέπνεε τὸ πρὸς αὐτὸν μῖσος. Καὶ ἐσκέπτετο ἂν δὲν ὤφειλε νὰ στρέψῃ πάλιν τὰ βήματατὰ του πρὸς ἐκείνην, ἥτις πάντετε ἐστηριγμένη ἐπὶ τῶν κιγκλίδων τοῦ ἐξώστου, ἐφαίνετο ἐλκύουσα αὐτὸν ὡς μαγνήτης, ὅτε ἤκουσεν ἐλαφρὸν κρότον δέκα βήματα μακρὰν του.

Ὁ κρότος αὐτὸς τὸν ἀπέσπατε τῶν ρεμβασμῶν του.

Ἦτο ὁ κρότος δύο μεταλλῶν ἐφαπτομένων, ὅμοιοι πρὸς τὸν ἤχον ξιφῶν διασταυρουμένων.

Ὁ Δαμβέρτος διηρεύνεσε διὰ τοῦ βλέμματος τὴν φυτεῖαν, πρὸ τῆς ὁποίας εἶχε διέλθει.

Ἐκεῖθεν ὁ κρότος ἠκούσθη.

Ἡ ὑπόνοια ἐνέδρας τῷ ἐπήλθε κατὰ νοῦν.

Προῦχώρησεν ἀποτόμως βήματὰ τινα πρὸς τὸ ἀνοικτὸν μέρος, δι' οὗ εἶχεν εἰσελθεῖ.

Ἐν αὐτῇ τῇ στιγμή τὸ αἶσθημα τῆς ἰδίας ἀσφαλείας ἐκράτησεν ὅλων τῶν λοιπῶν.

Πεντήκοντα μέτρα μακρὰν τῆς βάττου, ἐστράφη ὀπίσω.

Τὸ παρὰ θυρον τῆς δεσποινίδος Σαρναίου εἶχε κλεισθῇ. Τὰ φῶτα, τὰ δυνάμενα νὰ τὸν ὀδηγήσωσιν ἐν τῇ πορείᾳ του, εἶχον ἐκλείπει.

Μέγα κενὸν ἐσχηματίσθη ἐν τῇ ψυχῇ του, φοικώδης ἀπογοήτευσις.

Προαίσθημα τι ἔλεγεν αὐτῷ, ὅτι δι' ἐσχάτην φορὰν ἐβλεπεν ἐκείνην, ἥτις ὑπῆρξεν ἐρωμένη του, ὅτι τὴν ἔχανεν, ἐξ ἰδίου του σφάλματος καὶ ἔδαξε τοὺς δακτύλους ἐξ ὀργῆς.

Ἄλλ' ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του.

Καὶ ὁ μεταλλικὸς κρότος ἐξηκολούθει πλήττων τὰ ὠτά του.

Προφανῶς ὑπῆρχε τις ἐκεῖ.

Ἐκυπτεν ἐξ ἐνστίκτου, βαδίζων ἐν τάχει, ὡς ἂν εἶχεν ἴδῃ τὴν λάμψιν πυροβολισμοῦ καὶ ἤκουσε τὸν κρότον του.

Ἡ ὠρυγὴ τῶν ἀφεθέντων εἰς δῶξίν του κυνῶν τὸν ἐκλόνισε.

Παρευθὺς ἠννόησεν.

Αἰφνῆδως τὸν κατέλαβε λύσσα, παραφορὰ ἐκ τῶν ἀκατασχέτων.

Μίαν βολὴν πιστολίου, κτύπημα μαχαίρας ἢ σπάθης φονέων πληρωθέντων ἵνα τὸν θανατώσωσι. τὰ εὗρισκε δίκαια καὶ συγχωρητά. Ἡ ἐκδίκησις θὰ ἦτο σχεδὸν εὐγενής, νόμιμος ἴσως.

Ἄλλὰ σκύλοι ν' ἀφθῶσι κατόπιν του !

Ἦτο ἀτιμία !

Καὶ ὅχι σκύλους φύλακας ἀφειμένους ἐκεῖ διὰ τὸν τυχόντα κακοποιόν, ἀλλὰ κρατούμενους ὑπὸ τῆς χειρὸς ἀνθρώπου, ἀπέναντι τῶν παραθύρων, ὅπου ἡ δεσποινὶς Σαρναίου τὸν προσεῖλκυεν ὡς δέλεαρ.

Συνομωσία ἴσως !

Πολὺν χρόνον θ' ἀπῆτει ἡ περιγραφὴ τῶν σκέψεων ὅσαι ἐν διαστήματι δύο στιγμῶν διηλθον τοῦ ὑπερερεθισμένου ἐγκεφάλου του, δίκην ἀστραπῆς.

Δάκρυα πικρὰ ἀνῆλθον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ δυστυχοῦς, τοῦ ἐκτιθεμένου ἐκεῖ, εἰς τὰ αἶσχη καὶ τοὺς κινδύνους ἐπαισχύντου πάλης.

Ἄλλ' ἦτο ἡ στιγμή τῆς ἀμύνης.

Μὲ ἀστραπιαίαν ταχύτητα, ἐξέβαλε τὸν ἐπενδύτην του ὃν ἐτύλιξεν εἰς τὸν βραχίονά του.

Μόλις ἐπραξε τοῦτο καὶ ὁ ταχύτερος τῶν σκύλων ὤρμησεν ἐπ' αὐτοῦ, μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα.

Τεμάχιον μόνον ὑφάσματος ἀπέσπασαν οἱ ὀδόντες του, ἐνῶ λάκτισμα τὸν ἔρριψε τέσσαρα βήματα μακρὰν.

Ἄλλ' οἱ ὀδόντες τοῦ ἄλλου ἐβυθίσθησαν εἰς τὸν μηρὸν τοῦ Γεωργίου, καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν τεμάχιον σαρκὸς ἦτο τὸ ἀποσπασθέν.

Ὁ Ψαρῆς ἔσχε τὴν αὐτὴν τύχην ἣν καὶ ὁ Παληκαράς. Ἐκυλίσθη ἐπὶ τῆς χλόης ἐζαλισμένος ἐξ ἰσχυροῦ γρόνου ἐπὶ τοῦ κρανίου.

Ἀνηγέρθησαν πάραυτα μανιωδέστεροι.

Πρέπει ἐνταῦθα νὰ δώσωμεν μικρὰν ἐξηγήσιν.

Ὁ Δαμβέρτος δὲν ἐπρονόησε νὰ ὀπλισθῇ μεταβαίνων εἰς τὴν συνέντευξιν, ἣν τῷ ἔδωκεν ἡ Λευκὴ δὲ Σαρναίου.

Ἄλλ' ἦτο υἱὸς καλλιεργητοῦ.

Ἐγνώριζε κάλλιστα τὰ ἦθη τῶν ἀγρῶν.

Ἐὰν δὲν ὑπωπτεύθη ποσῶς ἐπίθεσιν τινα ἐξ ἐνέδρας, δὲν ἠγνόει ὅμως ὅτι ἡδύνατο νὰ εὗρεθῇ ἀντιμέτωπος σκύλου ἀφειμένου ἐλευθέρου ἵνα καθιστᾷ προσεκτικούς τοὺς τολμητίας.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἐπήδησε τὸν χάνδακα, εἶχεν ἐφωδιασθῇ διὰ στερεοῦ ροπαλοῦ, τυχαίως, καὶ τῷ παρέσχεεν αὐτὸ ἡ ξυλεία τοῦ ἐχθροῦ· τὸ ἔλαβεν ἀπὸ ξύλων κεκομμένων καὶ τεθειμένων ἐν σωρῷ εἰς τι μέρος τῆς κυκλοτεροῦς ὁδοῦ.

Μόνον ὅτε, φθάσας μέχρι τοῦ λειμῶνος, ἐννόησεν ἐκ τῆς γαλήνης τῶν πέριξ τοῦ πύργου ὅτι δὲν εἶχε νὰ φοβῆται τὴν ἐπίθεσιν σκύλου, ἔρριψε τὴν ράβδον ἐν τῇ ὁδῷ καὶ προῦχώρησε κατ'εὐθείαν πρὸς τὸ φῶς, τὸ χρησιμεῖον αὐτῷ ὡς φάρος.

Ἐν τῇ ἀναχωρήσει του τὴν αὐτὴν ὁδὸν εἶχε λάβει, ὀδηγὸν ἔχων τὴν πρὸ αὐτοῦ διανοιγομένην πλατεῖαν καὶ τὴν χάνδακα.

Ἄλλὰ προτοῦ ἐξέλθῃ, ἀφεύκτως θὰ κατεσπαράσσετο.

Αἱ δυνάμεις ἦσαν ὅλως ἄνισοι.

Τώρα δὲν ἀμφέβαλλε περὶ τῆς παγίδος, εἰς ἣν εἶχε περιπέσει.

Ὁ Πουρσαῖν ἐξῆλθε καὶ αὐτὸς ἀπὸ τῆς σκοπίας του.

Ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος διέκρινεν ἄορίστως διαγραφόμενον τὸ ἀκίνητον μόνον σῶμά του ὀλίγα βήματα μακρὰν τῆς βάττου καὶ ἤκουε τὸν εἰρωνικὸν συριγμὸν μεθ' οὗ ὁ φύλαξ ἐξηρέθιζε τοὺς σκύλους του.

Δὲν ἀπείχετο εἰκοσι μέτρα τοῦ μέρους ἐνθα ὑπέστη τὴν πρώτην προσβολήν, καὶ ἤδη τὸ αἷμά του ἔρρεεν ἀπὸ εἰκοσι πληγῶν.

Τὰ τρομερὰ ζῶα ὁλονὲν ἀπωθούμενα, ἐπανελάμβανον ἀδιαλείπτως τὰς ἐκθέσεις των.

Ὁ Δαμβέρτος ἐν τούτοις ἦτο κάτοχος ἡρακλείου δυνάμεως καὶ σπανίας δεξιότητος, ἀλλὰ τί ἡδύνατο ἐναντίον δύο μανιωδῶν τίγρεων ;

Ἐκλονήθη ἐν τινι τῶν τελευταίων ἐπιθέσεων τῶν σκύλων, ἀλλ' αἰφνης ἠνορθώθη μανιώδης, πλήρης θάρρους καὶ χαρᾶς.

Εἶχε κλίνει ἐπὶ τοῦ ροπαλοῦ του, καὶ τὸ ἐκράτει μεταξὺ τῶν νευρωδῶν του δακτύλων, ἰσχυρῶν ὡς ὁ χάλυψ.

Ἡ πάλῃ τότε ἔλαβεν ἄλλην τροπὴν.

Διὰ περιστροφικῆς κινήσεως, ἐκτελεσθείσης μετ' ἀπεριγράπτου ταχύτητος, ἀπεμάκρυνε τοὺς δύο μολοσσούς.

Καὶ τώρα τὸ αἰμόφυρτόν του σῶμα ὠχυρώθη εἰς προμαχῶνα ἀπροσπέλαστον.

Ἡ ράβδος εἶνε ὄπλον ἐπιφοβὸν εἰς χεῖρας ἀνθρώπου γνωρίζοντος νὰ τὴν μεταχειρισθῇ, καὶ ὁ Δαμβέρτος ἦτο ἐπιστήμων αὐτῆς τῆς ἀσκήσεως.

Ἡ σφαῖρα μόνῃ τοῦ Πουρσαῖν ἡδύνατο νὰ τὸν προσβάλῃ.

Ἄλλ' ὁ ἐπιστάτης δὲν ἐφρόντιζε ν' ἀναμιχθῇ εἰς τὴν πάλῃ, ἥτις ταχέως ἀπεμακρύνετο.

Οὐδὲ κίνησιν ἔκαμνε πρὸς τὰ ἐμπρός.

Ἀπεφάσισε μόνον νὰ προχωρήσῃ, ὅτε μὴ ἀκούων ἐπιστρέφοντας παρ' αὐτῷ τοὺς δύο κύνες, ὧν αἱ τελευταῖαι ὕλακαὶ προήρχοντο ἀπὸ τῆς χάνδακος, ἐνόμισεν ὅτι, εἰς τὰ βάθη τῆς πλατείας, κατέτρωγον τὸ καταβληθὲν θῦμα των.

Μετὰ κόπου πολλοῦ ἐπέτυχε νὰ τοὺς ἀνακαλύψῃ.

Ἡ κεκαλυμμένη σελήνη δὲν τὸν ἐβοήθει εἰς τὴν ἔρευνάν του.

Ἐν τούτοις, κατὰ μήκος τῆς ὁδοῦ διέκρινεν ἐν πρώτοις μελανὸν ὄγκον, ἠπλωμένον χαμαὶ καὶ κλείοντα αὐτῷ τὴν διάβασιν.

Δὲν ἦτο τὸ πτώμα ἀνθρώπου.

Ὁ Πουρσαῖν ἐκάλεσεν ἀλληλοδιαδόχως :

— Ψαρή! Παλληκαρά!

Εἰς τὴν δευτέραν πρόσκλησιν, ὁ σκύλος ὑπηγέρθη ἐκπέμπων ρόγχον ψυχorraγοῦντος.

Διακόσια βήματα μακρότερον, ἕτερος ὄγκος ἔκειτο εἰς τὸ κατωφερὲς τάφρου.

Ὁ Πουρσαῖν ἐκάλεσεν ἐκ νέου :

— Ψαρή! Παλληκαρά!

Ὁ Παλληκαρὰς δὲν ἀνταπεκρίθη. Εἶχε τὸ κρανίον συντετριμμένον ἐξ ἐνὸς ραβδισμού.

Τότε ὁ ἐπιστάτης ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του καὶ ἔφθασε παρὰ τὰ χεῖλη τῆς χάνδακος.

Κηλὶς βαθύχρους καὶ στίλβουσα διεγράφετο ἐπὶ τοῦ τοιχώματος.

Ὁ Πουρσαῖν ἤναψε πυρετὸν καὶ ἔκυψεν.

Ἦτο αἷμα προσφάτως χυθὲν.

Ἀλλ' εἰς μάτην ἠρεύνησε πανταχόθεν. Ὁ ἄνθρωπος εἶχεν ἐξαφανισθῇ.

Η'

Ὅπου ὁ κύριος Βωνοᾶζ κάμνει ἓν εὑρημα.

Ὁρατὸν ὄνομα τὸ τοῦ Βωνοᾶζ.

Ἐπαξίως φερόμενον ὑπὸ εὐπατρίδου ὑπερηφάνου τοῦς τρόπους, ὠραίου, πνευματώδους, λεπτῶς κομψοῦ, εὐπλάστου τὸ πνεῦμα καὶ τὸ σῶμα, εἶχεν ὅλα τὰ προσόντα ἵνα δελεάσῃ ἑκατομμυριοῦχον τινὰ ἀστὴν.

Ἀλλ' ἐνίοτε οἱ τολμηρότεροι τῶν παικτῶν πολεμοῦνται ὑπὸ τῆς τύχης, καὶ ὁ Βωνοᾶζ εἰς μάτην ἀπὸ ἐτῶν ἐζήτει νὰ ἐπιτύχῃ τὸ πτηνὸν αὐτό.

Οὐτε ξανθὴ, οὐτε μελαγχροινὴ, ἥτις νὰ ἐπλήρου τὰ κενά, τὰ σχηματισθέντα ἐν τῇ πατρικῇ κληρονομίᾳ τοῦ Βωνοᾶζ.

Τὰ κενὰ αὐτὰ ἦσαν πολλὰ καὶ βαθέα.

Ἐγίνετο ἡ πρότασις, ἤρχοντο εἰς ἐξηγήσεις, καὶ φοβερός τις πατὴρ ἤρνετο καὶ διέλυε τὰς διαπραγματεύσεις.

Ἡ φήμη τοῦ Βωνοᾶζ ἐνεποιεῖ τρόμον.

Ὁ Βωνοᾶζ ἔθελεν ἴσως τὰς κόρας, ἀλλ' ἐτρόμαζε τοὺς ἀνθρώπους τῶν ὑποθέσεων.

Ἦτο λάθος του. Εἰς Βερρύ, ὁ κόμης Φίλιππος θὰ ἔζη ἀνέτως ὡς πλούσιος καὶ θὰ ἐπετύγχανεν οἰκονομίας σημαντικῆς.

Οἱ Παρίσιοι τὸν εἴλκυσαν καὶ τὸν κατέστρεψαν.

Πῶς ἠδύνατο ἄλλως νὰ ἔπραττε μὲ ἐξηκοντα χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα εἰς μέρος τόσῳ πολυδάπανον καὶ ὅπου ὁ μεμιγμένος πρὸς τὴν ὑψηλὴν ζωὴν δαπανᾷ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους μόνον περιουσίαν ὅλην διὰ δῶρα ;

Ὁ Βωνοᾶζ ἐλάτρευε τοὺς Παρίσιους.

Οἱ Παρίσιοι εἶνε τὸ μέγα πολυθέαμα, τὸ ἐξαντλοῦν τὴν ἐπαρχίαν.

Οἱ Παρίσιοι μὲ τοὺς πειρασμούς των καταβροχθίζουν τὴν Γαλλίαν ὅλην.

Οἱ Παρίσιοι θὰ τὴν καταστρέψουν. Θ' ἀπορροφήσουν τὸ αἷμα τῆς μέχρι τῆς τελευταίας ρανίδος.

Ἀνὰ πᾶσαν ἐβδομάδα ὁ συμβολαιογράφος ἐκποιεῖ καὶ μίαν ἐπαρχιακὴν κατοικίαν ἐκ τῶν ἐπιβαλλουσῶν, ἀντὶ εὐτελοῦς ποσοῦ, εἰς πλουτήσαντα σφαγέα.

Ὁ κόμης Φίλιππος εἶχε μείνει κύριος τῆς κληρονομίας του ἐν ἡλικίᾳ εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν.

Ὁ πατὴρ του διήνευεν ὅλον τὸ ἔτος εἰς Βρέιλ, ὀλίγους δὲ μῆνας τοῦ χειμῶνος εἰς Σατωρού.

Ὁ υἱὸς ἔδραμεν εἰς Παρίσιους ἐν τῇ ζέσει τῆς νεότητός του.

Οἱ Παρίσιοι τὸν κατέστρεψαν μὲ τὴν πολυτέλειάν των. μὲ τὰς κόρας των, τὰς Λέσχας των, τὰς αἰθούσας, τὰ πάντα.

Δὲν τὸ ἐγνώριζον ἀκόμη ἀμφέβαλλον.

Ἐν τούτοις ἦτο κατεστραμμένος.

Καὶ ἔπειτα τόσοι ὑπάρχουσι κόμητες ὁμοιοπαθεῖς πρὸς τὸν Βωνοᾶζ, ὥστε αἱ πλούσιαι νεάνιδες, αἱ ἐπιζητοῦσαι ἐν τῷ γάμῳ των τίτλον, εὐρίσκονται ἐν ἀμνηχανίᾳ πρὸ τῆς ἐκλογῆς.

Εἰς γάμος πλούσιος ἦτο ἡ μόνη ἀπομένουσα εἰς τὸν κόμητα Φίλιππον ἐλπίς σωτηρίας.

Τῇ ἀληθείᾳ, ἡ Λευκὴ δὲ Σαρναίῦ ἦτο ἐκεῖ, ἀλλ' ἐνταῦθα ἀπαιτεῖται μία διασάφησις.

Ἐὰν διὰ τοὺς χωρικοὺς καὶ τοὺς κτηματίας τοῦ Σατωρού, τοῦ Βουζανσαὶ ἢ τοῦ Πρεϊλλύ, εἰς Βωνοᾶζ ἐσήμαινε κᾶτι, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ὅμως τῆς ξηρᾶς δουκίσσης λὰ Ρὸς Βιλλάρ, ὅσον καὶ ἂν ἦτο κόμης, οὐδεμίαν εἶχεν ἀξίαν καὶ σημασίαν, ἴσως ἔνεκεν ἰδιοποιήσεώς τινος τοῦ τίτλου ἐκ τῶν καθιερουμένων ὑπὸ δύο ἢ τριῶν γενεῶν.

Ἡ δουκίσσα μὲ τὰς αὐστηράς της ἀρχὰς δυσκόλως ἠπατάτο.

Ἡ Ἱταλὶς λοιπὸν ὀλιγίστην ἔτρεφεν ὑπόληψιν πρὸς τὸν γείτονα τῆς, ὡς ἐκ τῆς μετριότητος τοῦ γένους του, καὶ τῆς παρούσης θέσεώς του, ἥς ἐφαντάζετο τὰς δυσχερείας.

Ἐν τῷ κόσμῳ συμβαίνει ὡς εἰς τὰς Τραπεζάς.

Σταθμίζει τις καλῶς τὴν πίστιν, ἣν ὀφείλει νὰ δώσῃ εἰς ἄλλον.

Λοιπὸν ἡ ἰδέα περὶ συνοικεσίου μεταξὺ Λευκῆς δὲ Σαρναίῦ καὶ Φιλίππου δὲ Βωνοᾶζ ἦτο ἐπιχείρησις ἐκ τῶν μάλλον παρατολμοτέρων ἣν μυρίοι λόγοι ἠδύναντο νὰ ματαιώσωσιν.

Ἐν τούτοις ὁ κόμης ἀπὸ τῆς εἰς Βρέιλ ἀφίξεώς του τὸ ἐσκέπτετο ἀδιαλείπτως.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἡ θέλησις τοῦ νὰ κατακτήσῃ τὸ χρυσοῦν αὐτὸ δέρας ἐρριζώθη βαθέως ἐν τῷ πνευματί του.

Εἶχεν ἤδη ἀνθρώπους του ἐπὶ τῶν γαιῶν τῆς. Ἐργάζεται τινὲς ἐκ τῶν ὑλοτομούντων τὰ δάση του εἰργάζοντο ἐπίσης πρὸς λογαριασμὸν τοῦ ἐπιστάτου τῆς Ζονσέρης.

Ἀφ' ἑτέρου οἱ σκύλοι δὲν γνωρίζουσι τὰ μεταξὺ δύο γαιῶν ὑπάρχοντα ὄρια, καὶ οἱ μολοσσοὶ τῆς Ζονσέρης ἔφθανον ἐνίοτε μέχρι τοῦ ἄλλου τοῦ Βρέιλ, ἐν ᾧ οἱ σκύλοι τοῦ Βωνοᾶζ ἐδίωκον τὸ θήραμά των ἐπὶ τῆς περιοχῆς τοῦ Πουρσαῖν.

Ἐὰν οἱ κύριοι τῶν δύο πύργων σπανίως ἐν Παρίσις συνηντῶντο, οἱ ἄνθρωποι τῶν δύο γαιῶν ἐγειτόνευον εἰς Βερρύ.

Ἡ δουκίσσα ἐκράτει τὸν κόμητα μακρὰν αὐτῆς ὡς ἐκ τοῦ μετρίου τῆς εὐγενείας του, ἀλλ' ὁ Πουρσαῖν τῷ ἀπένεμε πλείονας τιμὰς, καὶ ὁ Φίλιππος, ὃν ἠγάπων ἐν τῷ τόπῳ διὰ τὴν ἐλευθερίότητα καὶ τὴν δημοτικότητά του, δὲν ἀπηξίου νὰ τῷ τείνῃ φιλικῶς τὴν χεῖρα καὶ νὰ συντρώγῃ μετ' αὐτοῦ.

Ἐκάλει εὐχαρίστως τοὺς χωρικοὺς εἰς τὴν τράπεζάν του καὶ συνέκρουε τὸ ποτήριόν του πρὸς τοὺς ἐργάτας καὶ τοὺς φύλακας τῶν πέριξ.

Εἶνε τὸ μόνον μέσον ἵνα καταστῇ τις δημοφιλής.

Ἰσως αἱ εὐγενεῖς του προσφοραὶ ἐστεροῦντο εἰλικρινείας, ἀλλ' ἦτο ἀρκούντως ἐπιτήδειος κωμῳδὸς ἵνα ἐξαπατᾷ τοὺς ἄλλους ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων του, ὅπερ τὸ οὐσιωδέστερον.

Τὴν ἐπαύριον τοῦ δράματος τῆς Ζονσέρης, ὁ Φίλιππος Βωνοᾶζ ἀνέβη τὸν ἵππον του ἀπὸ τοῦ λυκαυγοῦ.

Εἶχε βρέξει καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἀφθόνως. Ὁ ἄνεμος εἶχεν ἐκ τῆς βροχῆς πέσει. Τὸ ὕδωρ ἔμενε ἀνηρτημένον κατὰ μυρίους μαργαρίτας ἀπὸ τῶν κλάδων τῶν δένδρων, καὶ ἀπὸ τῶν ἀραχνοῦφῶν ἐκείνων δικτύων, ἅτινα τὸ φθινόπωρον καλύπτωσι τοὺς λειμῶνας, τὰ δάση καὶ τοὺς ἀγρούς, καὶ καλοῦνται παρὰ τῶν γάλλων νήματα τῆς Παναγίας.

Ἡ ἐποχὴ αὕτῃ δὲν εἶνε καλὴ διὰ τὸ κυνήγιον.

Οἱ σκύλοι δυσκολεύονται νὰ ὁσφραίνωνται. Τὰ ἴχνη τοὺς διαφεύγουν, καὶ τὸ θήραμα χάνεται.

Ὁ Βωνοᾶζ δὲν ᾔθελε νὰ θηρεύσῃ.

Ἡ θήρα εἶνε διασκεδάσις ἀνθρώπων ἡσύχων καὶ ἀμερίμων, ὁ δὲ κόμης εἶχε φροντίδας πολλὰς. Διέβλεπε τὴν ἐπικειμένην καταστροφὴν του.

Τὸ μέγαρον τοῦ Σατωροῦ εἶχεν ἀπὸ πολλοῦ ἐκποιηθῇ. Ὁ Βωνοᾶζ τὸ ἀνεπλήρωσε διὰ κομψῆς οἰκίας εἰς τὰ περίεξ τοῦ ἄλλους Μονσώ, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κουρσέλ.

Αὐτὸς ἦτο ὁ πρῶτος ἀκρωτηριασμός ἐν ὑπέστη ἡ πατρικὴ περιουσία. Ἐκτοτε δὲ τὸ κακὸν ἐδεινώθη.

Αἱ ὑποθήκαι εἶνε ἀληθῆς γάγγραινα.

Καταλαμβάνουσι βραδέως ἀλλ' ἀσφαλῶς τὰ μέλη τοῦ ἀσθενοῦς.

Τὰ ὑποστατικά, τὰ δάση, αἱ οἰκαὶ τοῦ κόμητος ἴσταντο ὄρθια εἰς τὰς θέσεις των, ἀλλ' εἶχον προσβληθῇ ἀπ' αὐτὴν τὴν δυσθεράπευτον λέπραν.

Ὁ Βωνοᾶζ λοιπὸν ἐπλανᾶτο ἀσκόπως.

Ἦθελεν ἀπλῶς ν' ἀναπνεύσῃ ἀέρα, νὰ διασκεδάσῃ τὰς μερίμνας του, νὰ σκεφθῇ.

Εἰς τί;

Εἰς τὴν ιδέαν ἥτις τῷ ἦτο ἐρριζωμένη.

Ἀκολουθούμενος ὑπὸ συνοδοῦ ἱππεύοντος ὥρατον ψαρὸν ἵππον καὶ ἀνεπιλήπτως φέροντος τὴν βαθυκύανον καὶ με χρυσὰ κομβία περιβολὴν του, ἠκολούθησε γραμμὴν χαρᾶς-σομένην διὰ μέσου τοῦ δάσους καὶ ἄγουσεν εἰς τὰ ὅρια τῆς Ζονσέρης.

Διατί προετίμα αὐτὴν τὴν διεύθυνσιν;

Διότι ἐνίοτε διὰ πάσης δυνατῆς ὁδοῦ ἀπολήγει τις εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, καὶ τὸ σημεῖον τοῦ Φιλίππου Βωνοᾶζ ἦτο ἡ δεσποινὶς Σαρναί.

Ἦθελε νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ αἶτια τῆς ἀποχωρήσεώς της καὶ μονώσεως εἰς τὰ βάθη αὐτῆς τῆς πεδιδόος, πρᾶγμα παράδοξον ἐν ἀρχῇ χειμῶνος διὰ δύο γυναῖκας μόνας, ἃς τὰ πλούτη καὶ αἱ ὑψηλαὶ των σχέσεις ὤφειλον νὰ ἐκράτουν εἰς Παρισίους.

Τῇ ἀληθείᾳ, εἰς Σατωροῦ, συνέλαβεν ὑπόνοιαν, ἀμφιβολίαν μᾶλλον, ἀλλ' ὅλως ἀόριστον.

Ἄν ἡδύνατο νὰ ἐβεβαιούτο!

Δύο ὥρατοι κύνες τὸν παρηκολούθουν σκιρτῶντες περὶ τὸν ἵππον του, ὥρατοι κύνες λευκοὶ μὲ κίτρινα στίγματα, καθαρῶτάτου Γαλλικοῦ γένους.

Εἰς τριακοσίων βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ πύργου τοῦ ὁ κόμης ἐπανεστράφη.

Τὸ Βρέιτλ εἶνε διαίτημα μεγαλοπρεπές.

Ὁ Βωνοᾶζ ἐθεώρησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὴν οἰκίαν σχηματίζουσαν μακρὸν καὶ στερεὸν τετράγωνον καὶ ἐξελισσομένην πρὸς τὸν ὀρίζοντα μὲ τὰς μολυβδίνους κορυφὰς του, τὰς ὑψηλὰς τῆς στέγας καὶ τοὺς τέσσαρας γωνιακοὺς τῆς πύργους ὧν οἱ ἀνεμοδείκται ἔψαυον τὴν πρωϊνὴν ὀμίχλην.

Ἐπρεπε νὰ ἐπῶλει τὴν κοιτίδα τῶν Βωνοᾶζ καὶ νὰ ἐρριπτε τὴν ἀξίαν της εἰς τοὺς ὄνυχας τῶν δικαστικῶν κλητῶν;

Συνέσπασε τοὺς δακτύλους του, ἀνήγειρε πρὸς τὰ ὀπίσω τὸν πῖλόν του, καστόριον πῖλον μὲ πτερὸν ἀτημελήτως ἐρριμένον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, καὶ ὤθησε τὸν ἵππον του ἐν μικρῷ καλπασμῷ μεταξὺ δύο φρακτῶν.

Ἐκ διαλειμμάτων οἱ σκύλοι του ἐρρίπτοντο εἰς τὸ δάσος καὶ ἐτάραττον τὴν ἡσυχίαν λαγωῦ, ὅστις ἐξηγριόυτο καὶ παρήρχετο τὴν γραμμὴν μὲ δύο ἄλματα.

— Τότε ὁ κόμης τοὺς ἀνεκάλει.

— Ἐδῶ, Φλώρα. Καῖσαρ, ἐδῶ!

Οἱ διαβαίνοντες ἀπὸ λιμνῶν, ὧν εὐρίσκει τις ἀνὰ μίαν ἐν πάσῃ πεδιάδι τοῦ ὕδατῶδους αὐτοῦ τόπου, ὥρμων ἐντὸς τῶν σχοίνων, καὶ νήσσαι ἐπέτων ἐντὸς τοῦ ὕδατος θορυβῶδως πλήττουσαι τὰ πτερὰ, ἵνα φθάσουν εἰς τὸ πέραν ἄκρον.

Ὁ Βωνοᾶζ ἐσύριζεν ἀφρημένως τοὺς κύνας του καὶ ἐκάλπαζε σκεπτόμενος τοὺς δανειστάς του, οἵτινες χάνοντες τὴν ὑπομονὴν των, θὰ ἔθετον χεῖρα εἰς τὸν πύργον, τὰ δάση καὶ τὰ ὑποστατικά.

Καὶ τότε!

Οὐδὲν πλέον θὰ τῷ ἀπέμενε!

Πόσον ἀκόμη ἡδύνατο ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν πτώσιν;

Δύο ἢ τρία ἔτη!

Ἡ στιγμή εἶχεν ἐπέλθει. Ἐπρόκειτο ν' ἀνυψοῦτο διὰ μίαν, ἢ νὰ κατέπιπτεν εἰς τὰ βάθη τοῦ ἐλσεινοτέρου βορβόρου: τῆς καταστροφῆς!

Εἰς τὸν πνιγόμενον, ἡ σωτηρία ἐπέρχεται πολὺ ἀργά.

Ὁ Βωνοᾶζ ἦτο ἤδη εἰς τὸ ὕδωρ μέχρι λαιμοῦ.

Οἱ δύο ἵπποι ἐν τούτοις καὶ οἱ σκύλοι προὔχωρον διὰ μέσον τοῦ δάσους ἐπὶ τοῦ διὰ χλοῆς ἐπεστρωμμένου ἐδάφους.

Ὁ Βωνοᾶζ ἐπλησίαζε ταχέως πρὸς τὴν Ζονσέρην.

Διὰ τινων ἤδη σημείων, διέκρινε πέραν τὰ τεῖχη τοῦ ἄλλους, ὅτε αἰφνης ἐσταμάτησε τὸν ἵππον του.

Πεντήκοντα μέτρα μακράν, ἐν τινι λόχμῃ, οἱ δύο κύνες ὑλάκτουν ὥσπερ ἐπιτυχόντες θήραμα.

Ὁ κόμης ἐσύριζεν, ἀλλ' ἐκεῖνοι δὲν ἐπανήρχοντο.

Ἐπανελημμένως τοὺς προσεκάλει.

— Ἐδῶ, Φλώρα! Καῖσαρ, ἐδῶ!

Ἐξηκολούθουν ὑλακτοῦντες μὲ τόνον θρηνώδη.

Ὁ Βωνοᾶζ ἐξέκλινε τῆς ὁδοῦ καὶ εὐρέθη ὑπὸ τὸ δάσος.

Ὁ ἵππος του, πλησιάζας πρὸς τοὺς κύνας ὡπισθοδρόμησεν ἀποτόμως.

Ἀνθρωπος ἀναίσθητος ἔκειτο χαμαὶ ἐξηπλωμένος ὑποκάτω δρυός, μὲ τὴν κεφαλὴν ἐστηριγμένην ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου.

Τὰ χαμαὶ κείμενα φύλλα τῷ ἐσχημάτιζον εἶδος κλίνης. Ράκη ἐπενδύτου τὸν ἡμικάλυπτον.

Ἡ κεφαλὴ του οὐδὲν ἔφερε τραῦμα καὶ τὰ θαυμάσια ὄντως χαρακτηριστικὰ του ἐξέφραζον αἰσθημα ἀναπαύσεως ἐν τῷ ὕπνῳ ἢ τῷ θανάτῳ.

Ἡ ἄκρα ὠχρότης του προέβαλλε ζωηροτέρα ὑπὸ τὴν μαύρην του καὶ ἐν ἀταξίᾳ κόμην. Μία τῶν χειρῶν του ἐκτεινομένη ἐπὶ τῶν μαρμαρῶν φύλλων ἦτο κατεσχισμένη καὶ αἱμόφυρτος. Πλησίον ἔκειτο ράβδος ληφθεῖσα προφανῶς ἀπὸ τινος ἐν τῷ δάσει δέσμης ξύλων, φέρουσα εἰς τὸ ἄκρον ράκη νεκρᾶς σαρκὸς καὶ δέρμα μεμιγμένον μὲ φαῖας τρίχας.

Ὁ Βωνοᾶζ ἐκπληκτος ἐκάλεσε τὸν ὑπηρετὴν του καὶ τῷ ἐνεχείρισε τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου του πηδῆσας κατὰ γῆς.

Ἀπέσυρε τὰ λείψανα τοῦ ἐπενδύτου καὶ ἔμεινεν ἐμβρόντητος.

Ὁ ἀγνώστος ἦτο πλήρης τραυμάτων. Ὑπὸ τὸ ἱμάτιόν του τὸ σῶμά του ὅλον ἦτο μίᾳ πληγῇ.

Ἀλλ' ἀνέπνεεν ἔτι.

Ὁ Βωνοᾶζ ἐσκέφθη

Ὁ τραυματίας εὐρίσκετο ἐν περίπου χιλιόμετρον πέραν

τῆς χάνδακος παρὰ τὴν ὁποίαν ἡ τρομερὰ πάλη συνήφθη.
Διὰ τινος ἀνοίγματος διεκρίνοντο ἐκ τοῦ μέρους ἐνθα εἶχε πέσει ἐξηντλημένος, παραπλανηθεὶς ἐν ὄρφνυκτὸς, αἱ στέγαι τῆς Ζονσέρης.

Ἀδύνατον νὰ προῦχῶρει περαιτέρω, ἐκεῖ ἀπέμεινε συσσωρεύσας φύλλα ἐν εἶδει κλίνης, ἵνα ἀποθάνῃ ἀναμφιβόλως.

Ὁ κόμης Φίλιππος ἐμάντευσε τρόπον τινὰ τὸ νυκτερινὸν ὄραμα, οὐτινος ὁ ἀγνώστος ὑπῆρξε τὸ θῦμα.

Τὸν ἐξήτασε μετὰ προσοχῆς.

Ἡ περιβολὴ τοῦ Γεωργίου Δαμβέρτου ἀπέπνευσε κομψότητα ἀγνώστον εἰς τὰ βάθη τῶν πεδιάδων τῆς Βρέννης. Ἐπὶ πλεον, τὸ χάριεν καὶ ἐκφραστικὸν πρόσωπόν του προέδιδε τὸν κάτοικον τῶν Παρισίων.

Πῶς ὁ ξένος αὐτὸς εὕρισκετο πρὸ τοῦ πύργου τῆς Ζονσέρης ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν ἀφίξιν τῆς δουκίσσης;

Εἰς ὁποίαν παγίδα εἶχεν ἐμπέσει.

Δὲν ἦτο προφανῶς κλέπτῃς τῶν τριόδων.

Τὸ συμβεβηκὸς αὐτό, συνδυαζόμενον πρὸς τὴν κατάστασιν τῆς Λευκῆς δὲ Σαρναίου, ἦτο ὥσπερ ἀποκάλυψις δι' αὐτόν.

Ἡ φιλανθρωπία συνέπιπτε μὲ τὰ συμφέροντά του. Ἐζητεῖ νὰ μάθῃ, ἡ δὲ τύχη τῷ ἐχορήγει τὸ μέσον.

Ἐλαβε πάραυτα τὴν ἀπόφασίν του.

— Βερνάρδε, εἶπε πρὸς τὸν συνοδὸν του.

— Κύριε.

— Σπεῦσον εἰς τὸ Βρέιτλ λάβε τὴν ἀμαξάν καὶ ἐπ' αὐτῇ ἐλθε ταχέως.

— Καλὰ, κύριε.

— Στείλε τὸν Βενέδικτον εἰς Πρεϊλλύ.

Ἐλαβεν ἐπισκεπτῆριον ἀπὸ μικροῦ χαρτοφυλακίου καὶ ἐσημείωσεν ἐσπευσμένως τὰς ἐξεῖς λέξεις:

«Φίλτατε κύριε,

• Σὺ περιμένω διὰ τὸ πρόγευμα. Ἄνευ προφάσεων».

Ὁ κόμης ὑπέλαβεν:

— Ὁ Βενέδικτος θὰ τὸ ἐγχειρίσῃ πρὸς τὸν ἱατρὸν Καμπεϋρόλ.

— Καλὰ, κύριε.

— Περιττὸν νὰ εἴπῃς τι εἰς κανένα. Ἀκούεις;

— Μάλιστα, κύριε.

— Πήγαινε τροχάδην.

Ὁ θεράπων ἔλαβεν ἐν τάχει τὴν πρὸς τὸ Βρετέιλ διεύθυνσιν.

Ὁ Βωνοῶζ εἰσηκούετο κατὰ γράμμα. Ἦτο ἐξ ἐκείνων, οἵτινες γνωρίζουσι νὰ διατάττωσι, χωρὶς νὰ παρακούωνται.

Εἶχε καὶ τὸ προτέρημα του.

— Καθὼς πηγαίνει, θὰ ἦνε ἐδῶ προτοῦ παρέλθῃ ἡ ὥρα, ἐσκέφθη. Ἀρκεῖ νὰ μὴ ἔλθουν καὶ μοὶ ἀφαιρέσουν τὸν τραυματίαν.

Τὸν ἐκάλυψε πάλιν μὲ τὰ τεμάχια τοῦ ἐπενδύτου του, ἐβεβαιώθη ὅτι ἀνέπνεεν, ἀνέβη τὸν ἵππον του καὶ ἀπεμακρύνη, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν κυνῶν του.

Μετὰ τινὰ λεπτά, ἐπορεύετο βιάδην ἐπὶ τῆς κυκλοτεροῦς ὁδοῦ, αὐτῆς ἐκείνης, ἣν ὁ Δαμβέρτος εἶχεν ἀκολουθήσει κατὰ τὴν ἀπαισίαν νύκτα.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἐσκέπτετο, εἶνε ὁ ἐραστὴς τῆς Λευκῆς Σαρναίου. Παρ' αὐτοῦ θὰ μάθω τὰ πάντα. Τίς εἶνε; Πόθεν ἔρχεται;

Ἀνθρωπὸς τις πλησιαζὼν τῷ ἐγέννησεν ἀνησυχίαν.

Φέρων ἐσθῆτα ὑποπράσινον, τὸ ὅπλον ἐπ' ὤμου, ἔφερεν ἐπὶ τῆς λωρίδος τῆς πήρας του πλάκα μεταλλίνην μακρόθεν διακρινομένην.

Ἦτο εἰς τῶν φυλάκων τῆς δουκίσσης.

Ὁ κόμης τὸν ἐπλησίασε καὶ συνήψεν ὁμιλίαν ἀποσφύρων αὐτὸν μακρὰν τοῦ τραυματίου.

— Ὁραία ἡμέρα, Μαρκᾶ!

— Ὅχι καὶ τόσο ἄσχημα, κύριε δὲ Βωνοῶζ. Κάνετε γύρο ἀπ' τὰ μέρη μας γιὰ νὰ σὰς ἔρθῃ ὄρεξι;

Ὁ Μαρκᾶς αὐτὸς ἦτο ἀγαθὸς ἐργάτης ἐπιστρέφων ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του.

Δὲν ἦτο δι' ἐκτάκτου πνεύματος πεπρωκισμένος, ἀλλ' ὁ κύρ Πουρσαὶν ἐφρόντιζε νὰ μὴ περιστοιχῇται ὑπὸ πνευμάτων ἀνωτέρων.

Τοιαύτη ἡ πολιτικὴ.

Ἡ θέσις του ἦτο ζηλευτή. Οἱ κακοὶ ἠδύναντο νὰ τῷ τὴν ὑπεξαίρεσιν.

— Δὲν σὰς βλέπομε συχνὰ στὸν τόπο, παρετήρησεν ὁ Μαρκᾶς, εἶνε καιρὸς ποῦ μένεις; ἐδῶ;

— Δεκαπέντε ἕως εἰκοσι ἡμέρας.... Καὶ ἡ δουκίσσα;

— Δὲν ξέρουμε. Δὲν μιλεῖ σ' ἐμᾶς γιὰ τῆς ὑποθέσεις της. Τί λέτε. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς δὲν τὴν περιμέναμε.

— Ἐχετε εἰς τὰ μέρη σας κυνηγί, Μαρκᾶ;

— Ὅσο δι' αὐτὸ δὲν ἔχομε παράπονο.

— Ἀγριόπαπιας;

— Ὑπάρχουν.

— Καὶ μεκατσαις;

— Ἀρκεταῖς. Τὰ μεγάλα ζῶα εἶνε σπάνια. Ὁ κύριος κόμης δὲν κυνηγεῖ ἐφέτος;

— Ὅχι ἀρχίσω.

— Ὁραία! τόσῳ τὸ καλλίτερον γιὰ ἡμᾶς.

Ὁ ἀρχαῖος φύλαξ εἶχε τὸ ὕψος εἰς ἄκρον γαλήνιον. Οὐδὲν βεβαίως ἐγνώριζε τῶν κατὰ τὴν νύκτα διαδραματισθέντων.

— Κυνηγοῦν ἐδῶ εὐκόλα οἱ λαθροθῆραι; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, εἶπεν ὁ φύλαξ ὅποτε οἱ νέοι τοῦ Πρεϊλλύ καὶ τοῦ Σωλναίου μποροῦν, τὸ καταφέρνουν, ἀλλὰ φοβοῦνται μὴ τοὺς ἐπιτύχῃ, καὶ αὐτὸ τοὺς κάνει νὰ διστάζουν. Ὁ κύρ Πουρσαὶν μὲ τὸ ἓνα μάτι κοιμάται, καὶ ἐκεῖ ποῦ τὸν νομίζουν κοιμισμένο κατὰ στή Σουλβίνα του, τὸν βλέπουν μ' ἀπορία νὰ τρέχῃ καταπάνω των. Τὰ μάτια του δὲν χωρατεύουν!

— Καὶ σὺ, Μαρκᾶ;

Ὁ φύλαξ ἤρchiσε νὰ γελά.

— Ἐγὼ ὅ,τι μπορῶ λιγότερο, κύριε Βωνοῶζ.

— Καλὴν ἐντάμωσιν, Μαρκᾶ.

— Προσκυνῶ, κύριε κόμη! Ἐπιστρέφετε στὸ Βρέιτλ!

— Διὰ νὰ προγευματίσω. Περιμένω τὸν ἱατρὸν Καμπεϋρόλ.

— Ἐνας ποῦ ἀγαπᾷ τὴν καλοπέρασιν καὶ δὲν κακοκαρδίζει!

— Χαῖρε, φίλε μου!

— Προσκυνῶ, κύριε κόμη.

Ὁ Βωνοῶζ, βαδίζων παραπλεύρως τοῦ φύλακος, τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα, ἣν ἔθλιψεν ἐκεῖνος ἐγκαρδίως.

Ὅσον καὶ ἂν ἦνε φίλος τοῦ χρήματος ὁ χωρικός, συμπαθεῖ τινὰ πλείοτερον διὰ μίαν καλὴν χειραψίαν ἢ διὰ δωρεὰν ἐνὸς λουδοβικείου.

Ὁ φύλαξ ἔλαβε τὴν ἀντίθετον πρὸς τὴν χάνδακα διεύθυνσιν.

Ἀμα ἐξασφαισθέντος τούτου, ὁ Βωνοῶζ ἐπανῆλθε πλησίον τοῦ τραυματίου.

Ὁ θεράπων εἶχεν ἐκτελέσει τὴν προσταγὴν.

Μόλις ὁ κόμης εἶχεν ἐπανέλθει πλησίον τοῦ ἀγνώστου καὶ ὁ κρότος ἀμάξης, ἐν τάχει προσερχομένης, ἐπληξε τὸ οὖς του.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ κόμητος ἐψιθύρισε:

— Τίς εἰσθε;

— Φίλος, θὰ σὰς σώσω.

Ὁ Βωνοῶζ καὶ ὁ θεράπων του τὸν ἀνήγειρον ἵνα τὸν μεταφέρωσιν εἰς τὸ ὄχημα.

Ἡ μόνη του ἀπάντησις ἦτο εἰς στεναγμός.

Ἡ ἀμαξία ἐπανελάθε πάραυτα τὴν πορείαν της, συνοδευομένη εἰς τινα ἀπόστασιν ὑπὸ τοῦ κυρίου, χαίρων μὲ τὴν τύχην, τὴν παρουσιάζουσιν αὐτῷ εὐκαιρίαν, ἐξ ἧς ἠλπίζεν ὅτι θὰ ὠφελεῖτο.

Ὁ Μαρκάς ἦτο μακρὰν καὶ τὸ δάσος παντελῶς ἔρημον πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Αἱ ὑπὸ τῶν ξυλίνων ἀμαξίων ἐσκαμμέναι γραμμαί, κεκαλυμμέναι ἀπανταχοῦ διὰ χλόης, καθίστων ἀφανῆ τὰ ἴχνη τῆς ἀμαξίας.

Μετὰ παρέλευσιν ἡμισείας ὥρας ὁ Πουρσαῖν ἦλθε καὶ ἀνεζήτει τὸ θῦμά του.

Δὲν ἔμελλε νὰ τὸ ἀνεύρῃ.

Θ

Ἰατρός τῆς ἐξοχῆς.

Ὅτε ὁ Γεώργιος συνήλθεν ἐκ τῆς ληθαργικῆς καταστάσεως, ἦν τῷ προῦκαλεσεν ἡ ἀδυναμία του, εὐρέθη ἐν τὸς θαλάμου ὄντως πολυτελοῦς.

Ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς κλίνης καὶ τῶν τοίχων, ἡ ὑψηλὴ ἐκ γεγλυμμένου ξύλου ἐστία, ἐν ᾗ ἐκαίοντο ὀγκώδεις κορμοί, τῷ προῦξένησαν ἐν ἀρχῇ θάμβος καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἐκομίσθη εἰς μέρος ἀγνωστον παρ' ἀγαθοῦ τινος δαίμονος.

Γραῖα, κιτρίνη καὶ ἐρρυτιδωμένη, μικρόσωμος καὶ φαί-όθριξ, ἡγρύπνει παρ' αὐτῷ.

Ἐφόρει, κατὰ τὸ σύστημα τοῦ τόπου, λευκὸν κεφαλόδεσμον καὶ κυανθὴν ἐμπροσθέλλαν μὲ περιστήθιον ἐπὶ τῆς πυρροχρόου ἐσθῆτός της.

— Ποῦ εἶμαι; ἠρώτησεν ὁ τραυματίας ὅτε τὴν παρετήρησεν.

— Εἰς καλὸ σπῆτι, ἀγαπητέ μου κύριε, ὅπου θὰ σὰς περιποιηθοῦν.

— Τίς εἶσαι;

— Ὑπνέτρια, ἔχουσα διαταγὴν νὰ σὰς προσέχω.

Ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος ἐπειράθη νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ἰδέας του. Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ἐπιτύχῃ. Τὸ μέτωπόν του ἐπύρεσεν ὁ σφυγμός του ἔπαλλε σφοδρῶς. Ἡσθάνετο ἑαυτὸν καταδιβρωσκόμενον ὑπὸ πυρετοῦ καὶ δριμείας ἀλγηδόνας καθ' ὅλον του τὸ σῶμα, ὥσπερ τῷ ἔκαιον τὸ σῶμα μὲ σίδηρον πεπυρωμένον.

Μετὰ στιγμὴν προσπαθείας ἀνεπόλησεν ὅ,τι τῷ συνέβη, συγκεχυμένως ἐν ἀρχῇ, κατόπιν καθαρώτερον.

— Ἀ! οἱ ἀνάνδρσι! ἐψιθύρισε.

— Περὶ τίνων ὁμιλεῖτε; ἠρώτησεν ἡ γραῖα.

Τὸ μέτωπον τοῦ δυστυχοῦς ἐπτυχώθη ὑπὸ μίσους.

Ἐπειράθη νὰ κινηθῇ καὶ ἐξέβαλε κραυγὴν ἀλγους.

— Νὰ μὲ κατασχίσουν! ὑπέλαβε. Νὰ μὲ κατασχίσουν μὲ τοὺς σκύλους των ὡς κλέπτην, ὡς ληστήν!

— Ἡσυχάζετε, εἶπεν ἡ καλὴ γυνή. Ὁ κύριος κόμης ἔστειλε νὰ φέρῃ τὸν ἰατρό.

— Ὁ κύριος κόμης;

— Ναί, ὁ κύριος Βωνοᾶζ, ὁ Φίλιππος, ὁ κύριός μας ἐγὼ τὸν ἔχω ἀναθρέψει. Ἡμὴν ἡ τροφός του.

— Μὲ παρέλαβε λοιπὸν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ;

— Εἰσθε εἰς τὸν πύργον τοῦ Βρέϊλ, εἰς τὸ σπῆτί του μὴ φοβῆσθε.

— Φαίνεσαι ἀγαθὴ... Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Νανέττα, κύριε.

— Τί ὥρα εἶνε;

— Ἐνδεκα πρωί. Ὁ κύριος κόμης σὰς εὔρε κατὰ τὰς ὁκτῶ εἰς τὰ δάση, κοντὰ εἰς τὴν Ζονσέρην, ἐξηπλωμένον ἐπάνω σὲ φύλλα καὶ σχεδὸν νεκρό. Τὰ φύλλα ἦσαν γεμάτα αἷμα καὶ κοντὰ σὰς ἓνα ξύλο...

Ὁ Δαμβέρτος ἐμειδίασε πικρῶς.

— Ναί, αὐτὸ τὸ ὅποιον μ' ἔσωσεν, εἶπε. Χωρὶς ἐκεῖνο, θὰ μ' ἀφίναν νὰ ἐπνιγόμην ἀπὸ τοὺς δαιμονισμένους σκύλους. Ἀ! ἡ κυρία λὰ Ρὸς Βιλλὰρ ἐξεδικήθη ὡς ἔπρεπε! Σκύλοι, ἦσαν πολὺ κατὰλληλοι δι' ἐμέ, υἱὸν καλλιεργητοῦ!

Ἡ Νανέττα, ἡ τροφός τοῦ κόμης Βωνοᾶζ, οὐδὲ λέξιν ἔχανε ἐκ τῶν λεγομένων τοῦ τραυματίου.

Ἦτο περίπου ἐξηκοντοῦτις. Οἱ διαυγεῖς ὀφθαλμοὶ της ἦσαν πλήρεις πνεύματος. Ἡ στρογγύλη κεφαλὴ της, μὲ λεπτὰ τὰ χαρακτηριστικὰ ἀπέπνεε μεγάλην νοημοσύνην καὶ ἐνέπνεε τὴν συμπάθειαν. Πάραυτα συνελάμβανε τις ἐμπιστοσύνην πρὸ τῆς φιλομειδοῦς αὐτῆς ἀγρότιδος, ἧς ἡ γλυκεῖα φωνὴ ἀπήχει εἰς τὸ οὐς θωπευτικῶς.

Ὁ Φίλιππος Βωνοᾶζ ἦτο ἡ λατρείας της.

Μόνον τὰ προτερήματά του ἔβλεπε, τὴν ἀγαθότητα τῆς καρδίας του, τὴν εὐπροσηγορίαν του, τὴν νεανικὴν του ἀκμὴν καὶ τὴν καλλονὴν του ἔτι.

Αἱ γυναῖκες, γραῖαι ἢ νέαι, ἐλκύονται ἀπὸ τὸ ὕψιστον αὐτὸ δέλεαρ, αἱ μητέρες ἐξ ὑπερηφανίας, αἱ λοιπαὶ ἐκ πόθου.

Ἡ Νανέττα ἦτο εἰδός τι μητρὸς διὰ τὸν Φίλιππον.

Εἰς παντοειδεῖς ὑπεβάλλετο θυσίας, ἵνα τῷ ἀποκρύψῃ τι λυπηρὸν, ἢ τῷ παράσχῃ χαρὰν.

Τοποθετῶν αὐτὸν πλησίον τοῦ ἀγνώστου, ὁ κόμης ἐγνώριζεν ὅτι θὰ ἐγίνετο κάτοχος τῶν μυστικῶν του, κάλλιον ἢ ἂν ὁ ἴδιος ἐνήργει, καὶ δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ δώσῃ πρὸς τοῦτο διαταγὰς, βέβαιος ὅτι αἱ ἐκμυστηρεύσεις θὰ ἤρχοντο ἀφ' ἑαυτῶν.

Αὐτὴ εἶνε ἡ τέχνη τῶν πράγματι ἰσχυρῶν.

Ἡ καλὴ γυνὴ προέβη εἰς τινὰς λεπτομερείας.

Ὁ κύριος Βωνοᾶζ εἶχε μεταφέρει ἀθρόωως τὸν τραυματίαν εἰς Βρέϊλ σκεφθεὶς ὅτι πιθανὸν νὰ ὑπάρχῃ μυστικόν, τὸ ὅποιον δὲν ἔπρεπε νὰ γνωσθῇ. Μέχρι τοῦδε οὐδεὶς ἐγνώριζε τὴν εἰς τὸν πύργον ἀφίξίν του, πλην τοῦ ὑπνέτου Βερνάρδου, λίαν ἀφωσιωμένου εἰς τὸν κύριόν του, καὶ αὐτῆς, εἰς τὴν ὁ Φίλιππος ἀνέθηκε τὴν ἐπίβλεψίν του. Ἐπειδὴ δὲ ἴσως τὸ συμβᾶν ὑπέκρυπτεν ἐρωτικὴν τινα ἱστορίαν, ὁ κόμης, ὡν ὁ τύπος τῆς διακρίσεως, ἠθέλησε νὰ μείνῃ ἀφανὴς ἡ παρουσία του. Δὲν ἠδύνατο νὰ υποθέσωσιν ὅτι νέος ὡς αὐτὸς εἰσῆλθεν εἰς Ζονσέρην ἵνα κλέψῃ. Δι' ἄλλον βεβαίως λόγον, ἀλλὰ τίποτε δὲν ἠθέληεν αὐτὴ νὰ μάθῃ. Τὸ ἐνδιαφέρον ἦτο ἡ θεραπεία του ἐν πρώτοις, ἥτις θὰ ἤργει ὀλίγον, διότι τὸν μετεχειρίσθησαν ἀρκετὰ κακῶς. Δὲν ὠμοιάζον αὐτοὶ κατὰ τὴν εὐσπλαγχνίαν τοὺς ἀνθρώπους τῆς Ζονσέρης, οἵτινες εἶχον τὸ θάρρος νὰ τὸν ἀφήσωσιν εἰς τοιαύτην κατὰστασιν ἐντὸς τοῦ δάσους. Εὐτυχῶς δὲν εἶχον ὅλοι τὴν καρδίαν τῆς Ἰταλίδος, ἥτις, ἂν ἠδύνατο, εὐχαρίστως θὰ συνέτριβε πάντα, ὅστις δὲν τῇ ἤρεσκεν.

Ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἐσιώπησεν ἵνα δώσῃ ὕδωρ εἰς τὸν τραυματίαν, ὅστις τὴν ἤκουε μετὰ προσοχῆς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη κρότος ὑπὸ τὰ παράθυρα τοῦ πύργου.

— Ἴδου ὁ ἰατρός, εἶπεν ἡ Νανέττα χωρὶς νὰ λάβῃ ἀνάγκην νὰ παρατηρήσῃ. Γνωρίζω τὸν κρότον τῆς ἀμαξίας του. Θὰ μάθετε ὅποια εἶνε ἡ τύχη σας εἶνε φίλος τῆς οἰκίας.

Ὁ δόκτωρ Καμπεϋρόλ τῷ ὄντι ἤρχετο.

Ἐν τῷ τόπῳ τὸν ἐκάλουν ἀπλῶς ταγματάρχην.

Ἦτο ἀνὴρ βραχύσωμος καὶ σωματώδης, τεσσαρακοντούτης περίπου, μὲ ὀλοστρογγύλον τὴν κεφαλὴν, τὴν κοιλίαν καὶ τοὺς ὤμους.

Τὸ πλατύ του πρόσωπον, μὲ τὴν ρίνα τεθλασμένην, τοὺς μικροὺς ὀφθαλμοὺς βεθυθισμένους ἐντὸς τοῦ πάχους, τὴν καστανὴν τρίχωσιν, τὰ πυκνὰ χεῖλη, ἦτο ἀρκούντως πνευματώδες. Ὁ ὄγκος τῆς κοιλίας του ἀνύψου ἐμπροσθεν τὰ ἄκρα τοῦ ἀπὸ κάτω ἕως ἐπάνω κομβωμένου ἐπενδύτου του.

Καταγόμενος ἀπὸ τῶν περίξ τῆς Διμόγης, εἶχεν ἀπὸ πέντε ἢ ἑξέτων ἔλθει, καὶ ἀπεκατέστη εἰς Πρεϊλλό, ὅπου οὐδέποτε ὑπῆρχεν ἱατρός.

Βεβαίως, τὸ παρελθόν του ἐκρυπτε μυστήριόν τι ἄγνωστον, περὶ οὗ ἀορίστως πάντοτε ὠμίλει.

Τοῦτο μόνον ἦτο περὶ αὐτοῦ γνωστόν, ὅτι ἐχρημάτισεν ἱατρός στρατιωτικός, καὶ ἔπειτα ἀπεσύρθη βαρυνθεὶς, καὶ ἐκ δυσαρρεσκείας, διότι δὲν ἐπέτυχεν νὰ ἀξιωθῇ παρασήμου.

Ἦτις διὰ τὴν κατ' αὐτοῦ δυσμένειαν τὰς πολιτικὰς του γνώμας, ἀλλὰ χωρὶς παράπονον, καὶ μάλιστα χωρὶς πικρίαν.

Ὅπωςδὴποτε εἶχεν ἀποκτήσει θέσιν ἐν τῷ τόπῳ, ἦγε τοὺς ἀγρότας του ὡς ποιμνιον, καὶ μετεχειρίζετο πρὸς τοὺς πελάτας του ἀπότομον οἰκειότητα, χορηγοῦσαν αὐτῷ ἐξ ἰσού φίλους καὶ ἀσθενεῖς.

Ἡ θύρα τοῦ θαλάμου ἠνοιχθῆ αἰφνης, καὶ εἰσῆλθεν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Βωνοᾶζ.

— Ποῦ εἶνε ὁ ἄνθρωπός μας; ἀνέκραξεν ἀπὸ τοῦ κατωφλίου. Στὴν κάμαρα μὲ τοὺς τάπητας; Πολὺ λαμπρά! Ἀέρας καθαρὸς, εὐρυχωρία, φῶς! Ὁ κατεργάτης δὲν θ' ἀναπαύεται ἄσχημα, διάβωλε!

— Καὶ ἀφοῦ ἔρριψε μακρὸν βλέμμα πρὸς τὸν ἄγνωστον,

— Ἀ! ὑπέλαβε, τί κάθεται λοιπὸν καὶ μοῦ λέγει ὁ κύριος Βωνοᾶζ; Τί διαβολοῦστορία πάθατε, καλέ μου κύριε; Ἄς ἰδοῦμεν! σὺ εἶσαι νοσοκόμος, ἀγαπητὴ Νανέττα; Περιφῆμα! Ἐπερίμενε κάποια! Σατανᾶ! Πληγαὶ εἰς τὰ χέρια, τὸ σῶμα, τὰς κνήμας! Αὐτὴ ἦτο μάχη. Ἄν ἤμεθα στὴν Πολωνία, θὰ ἔλεγα πῶς σὰς προσέβαλεν ἀγέλη πεινασμένων λύκων! Κακὴ δουλειά, ὀργὴ τῆς ὀργῆς!

Ἐστράφη πρὸς τὸν κόμητα:

— Εἰς τὸν τόπο, δὲν βλέπω ἄλλους ἀπὸ τοὺς σκύλους τοῦ Πουρσαὶν ἱκανοὺς νὰ κάμουν τοῦτο. Ἀπορῶ μόνον, πῶς δὲν σὰς ἀπετελείωσαν, φίλτατε κύριε.

Ὁ Γεώργιος δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιστῇ εἰς τὸν πειρασμὸν τοῦ νὰ κοινοποιήσῃ τὴν νίκην του.

— Ἐψόφησαν, ἐτραύλισε.

— Πολὺ ὠραία, ἀλλὰ πῶς;

— Τοὺς ἐφόνευσα!

— Εὖγε! Δὲν σὰς ἐρωτῶ τί ἠθέλατε εἰς Ζονσέρην. Οἱ ἱατροὶ εἶνε διακριτικοὶ ἐξ ἐπαγγέλματος... Ἐαντό, Νανέττα, μὲ τὸν σωρό, σὰν βροχή. Θὰ χρειασθοῦμε ὀλόκληρα πακέτα, καλὴ μου. Ἠρθατε ἀπ' τὸ Παρίσι νὰ κυνηγήσετε τὰ πουλιά μας, κ' ἐκυνήγησαν ἐσὰς. Κακὴ ἐπίθεσις, δαίμονα. Ἦσαν λοιπὸν χειρότεροι ἀπὸ τὰς τίγρεις τῆς Βεγγάλης, οἱ λυσασμένοι!

Καὶ ὁμιλῶν ἐπούλωνε τὰς πληγὰς αἰτίνες ἦσαν σοβαρὰ καὶ βαθεῖαι.

— Ἀσχημα, εἶπεν ἀφοῦ τὸ πᾶν ἐπερατώθη, ἀλλὰ τίποτε οὐσιῶδες δὲν ἐπειράχθη. Τὴν ἐγλυτώσατε ὠραία. Δύναμαι, νομίζω, νὰ σὰς βεβαιώσω ὅτι εἰς ἑξέδομάδας, θὰ ἦσθε στὸ πόδι, καὶ ὅτι εἰς δύο τὸ πολὺ μῆνας θὰ τρέχετε σὰν κουνέλι.

Ἐἶχεν ἐκτελέσει τὸ ἔργον του μετὰ πραγματικῆς δεξιότητος. Αἱ χονδραὶ του καὶ βραχεῖαι χεῖρες δὲν ἐστεροῦντο ἐλαφρότητος ἐν τῷ ἔργῳ.

Ἡ στρογγυλότης του ἦτο ἀποτελεσματικὴ διὰ τὸν τραυματίαν ὡς διὰ τοὺς χωρικοὺς τῆς Βρένης.

Ὁ Δαμβέρτος ἠσθάνετο γεννωμένην ἐν ἑαυτῷ συμπάθειαν πρὸς τὸν εὐθυμον ἐκεῖνον ἄνθρωπον.

Κατὰ βάθος οὐδὲν εἶχε τὸ ἀπωθοῦν.

Διατί λοιπὸν εἶχεν ἐγκαταλίπει τὸ σύνταγμά του;

Ἐνῖψε τὰς χεῖρας, ἐκαθάρισε τὰ ἐργαλεῖα, κατεβίβασε πάλιν τὰς χειρίδας του, ἀφῆρεσε τὴν ποδιάν, ἣν τῷ εἶχε δώσει ἡ Νανέττα, καὶ κλίνων πρὸς τὸν ἀσθενῆ του,

— Εἰσθε γενναῖος, εἶπε. Δὲν ἐφώναξατε διόλου, καὶ ἡ ἐγχείρησις ἐκόστιζε πόνους, ἀνάθεμα! Ἐως αὐριον θὰ σὰς

ἀφήσωμε ἡσυχὸν μὲ φύλακα αὐτὴν τὴν καλὴν γραῖα, γυναῖκα ἀφοσιωμένη, ὅσο καμμία ἄλλη. Προσέχετε νὰ μὴ μιλήτε μόνον μαζύ της. Χρειάζεται ἡσυχία. Θὰ πίνετε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἕνα ποτήρι ἀπ' αὐτὸ ὡς δροσιστικὸ τοῦ αἵματος! Μὴ παραξενεύεσθε ἂν ἔχετε δύο τρεῖς ἡμέρας ζάλην τοῦ διαδόλου καὶ ἀνακατεύματα στὸ κεφάλι. Αὐτὰ θὰ ἔλθουν. Ἀλλὰ μὴ φοβῆσθε! Θὰ περάσουν ὅλα. Ἡσυχά!

— Ναί, ἱατρέ!

— Περαιστικὰ καὶ καλὴν ἐντάμωσιν αὐριον!

Ὁ ταγματάρχης ἐπανελάθεν ὡς αἱ φωνογράφοι,

— Αἱ κινήσεις νὰ λείπουν!

Καὶ εἰς τὸν διάδρομον, ὅτε ἔμεινε μετὰ τοῦ κόμητος,

— Νὰ ἕνας γενναῖος, εἶπε. Νὰ σκοτώσῃ τὸν Παλληκαρᾶ καὶ τὸν Ψαρή, κέρατα τοῦ διαδόλου! Τί κουράγιοι! Μὰ γιὰ τί ἀφορμή;

Ὁ Βωνοᾶζ ὑψωσε τὸν ὦμον λέγων.

— Εἰς τὴν τράπεζαν, ἱατρέ. Θὰ τὸ μάθωμεν! Καὶ θὰ συνομιλήσωμεν!

I

Ἐνῷ προγευματίζουν.

Ἐτρωγε γενναίως ὁ πρῶν ταγματάρχης. Ἡ μαγειρικὴ τοῦ Βρέιλ, ἀφ' ἐτέρου, ἐξετελεῖτο μετὰ σπανίας ἐπιμελείας.

Εἰκοσιτέσσαρας ὥρας μετὰ τὸ πρόγευμα τῆς προτεραίας ἡμέρας τῇ ἐξόδῳ ἀπὸ τοῦ θαλάμου τοῦ ἀσθενοῦς, ὁ Καμπεϋρόλ εὐρίσκετο ἐκ νέου μετὰ τοῦ Φιλίππου ἐν τῷ ἐστιατορίῳ, ἐν τῷ ὁποίῳ διέχεον τὸ ἀρωματῶν τὰ παντοῖα καρυκεύματα καὶ τὰ ὕδνα τῆς Περιγόρδης, ἐνθα ὁ Βωνοᾶζ κατεῖχε δύο ἢ τρία ὑποστατικά.

Μεθ' ὅλον τὸν λόγον τοῦ κόμητος «Θὰ συνομιλήσωμεν!», τὴν προτεραίαν, ὁ νέος εἶχεν ἀρκεσθῇ νὰ προλειάνῃ τὸν δρόμον, χωρὶς νὰ θίξῃ ἀπ' εὐθείας τὸ ζήτημα.

Μόνον, ἐξηγῶν τὸ εὐρημά του εἰς τὸν ταγματάρχην, συνιστῶν αὐτῷ ἐπιμόνως ἐχεμύθειαν, λέγων ὅτι ἐσκέπτετο περὶ ὑποθέσεως ἐπωφελοῦς, θίγων ζωηρῶς τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ δι' ἐπιδείξιων ὑπαινιγμῶν, ὑποσχόμενος ὅτι θὰ τῷ ἐξηγεῖτο τὴν ἐπαύριον, κατῴρθωσε νὰ τῷ ἐμβάλῃ μέγαν πόθον ἵνα ἀκούσῃ τί θὰ τῷ ἐνεπιστεύετο. Διὸ ὁ ταγματάρχης δὲν ἔλειψε νὰ ἔλθῃ.

Ἀπὸ τῆς δεκάτης ὁ δίφρος του εἶχε διαβῇ τὸ κιγκλιδωτὸν τοῦ Βρέιλ, καὶ ὁ ταγματάρχης ἐσπευδε πρὸς περιθάλψιν τοῦ τραυματίου του.

— Κακὴ νύκτα, αἰ; εἶπε. Δὲν πρέπει νὰ πείραζεσαι, ὀργὴ Θεοῦ! Ἀναγκαῖον κακόν! Μεταβολὴ καταστάσεως! Ἐχει καλῶς. Θὰ σὰς ἱατρεύσωμεν. Ὁραῖον αἶμα! Ἰσχυρὰ φύσις! Θεραπεία ριζικὴ ἐντὸς ὀλίγου. Θάρρος!

Ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος τὸν ἐκέντα, πρὸ πάντων ὅμως ἡ περιέργειά του.

Τὴν ἐνδεκάτην καὶ ἡμίσειαν ἐκάθητο εὐφροσύνως ἔμπροσθεν τραπέζης θαυμασίως ἐφωδιασμένης, τὴν ράχιν στρέφων πρὸς τὸ πῦρ, ἀπέναντι τοῦ οἰκοδεσπότου, ὅστις ἐφαίνετο περιφροντις.

Ὁ Βωνοᾶζ εἶχε κάμει ταχείας προόδους ἐν τῇ πρὸς τὸν ξενιζόμενον του ἐξοικειώσει.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ταγματάρχου εἶχεν ἐπιστρέψει πρὸς τὸν ἀσθενῆ.

Ἐφαίνοντο καὶ οἱ δύο πλασθέντες ἵνα συνοῶνται, ὠραῖοι ἀμφοτέρω, ὁ κόμης μᾶλλον ἡλικιωμένος, ἐπιφυλακτικώτερος, μὲ πλειοτέραν πείραν τῆς ζωῆς ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος θερμότερος τὴν καρδίαν, πλεόν ἐνθουσιαστής, ὠθούμενος ὑπὸ δικαίας εὐγνωμοσύνης εἰς συμπάθειαν πρὸς τὸν ξένον αὐτὸν ὅστις τὸν ἔσωσε τοῦ θανάτου, καὶ τὸν πα-

ρέλαθεν εἰς τὸν οἶκόν του ὅτε οὐδὲν πρὸς τοῦτο τὸν ἡνάγκαζεν.

Ὁ Βωνοᾶζ οὐδεμίαν τῷ ἀπέτεινεν ἐρώτησιν.

Ἐρκέσθη μόνον νὰ τῷ εἴπῃ·

— Ἐννοῶ τὰ πάντα. Ἐὰν ἔχετε ἀνάγκην ἐμοῦ, εἶμαι εἰς τὴν διαθέσιν σας.

Τὸ προγινώσκον τοῦ ταγματάρχου εἶχεν ἐπαληθεύσει.

Τὴν νύκτα ὁ ἀσθενής, ὑπὸ τρομεροῦ πυρετοῦ καταληφθείς, παρελήθει μέχρι πρωίας.

Ἡ τροφὸς τοῦ κόμητος οὐδὲ στιγμὴν ἀπεμακρύνθη τοῦ θαλάμου.

Ὁ Βωνοᾶζ οὐδόλως πλέον τῶρα ἀμφέβαλλε περὶ τῆς αἰτίας τῶν τραυμάτων τοῦ ἀσθενοῦς του.

Ἐγνώριζεν ὅποτον ὄνομα ἐπανελαμβάναν ἀδιαλείπτως ἐν ταῖς ἐξάψεσί του ὁ νέος. Καὶ ἐξ ὧων συνέλεξεν ἡδύνατο νὰ ἀνασυνθέσῃ ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ Γεωργίου Δαμβέρτου καὶ τῆς δεσποινίδος Σαρναίου ἀνευ οὐδεμιᾶς δυσχερείας.

Οὐδεμία τῷ διέφυγε λεπτομέρεια, οὔτε ἡ τοῦ κυοφορομένου τέκνου.

Ὁ ταγματάρχης ἐξ ἄλλου ἔκαμνε καὶ ἐκεῖνος τὰς σκέψεις του.

Εὐκόλως ἡννόει ὅτι τὸ συμβᾶν τοῦ ἀγνώστου νέου, ὅστις ἦτο καὶ πλούσιος ὡς ἡδυνάτο τις νὰ κρίνῃ ἐκ τοῦ χρυσοῦ τῶν θυλακίων του καὶ τῆς ἀξίας τοῦ ὥρολογίου του, δώρου τοῦ πατρὸς Δαμβέρτου πρὸς τὸν κληρονόμον του, συνεδέετο πρὸς ὀλόκληρον οἰκογενειακὸν δρᾶμα, οὐτινος ἡ κυρία σκηνὴ ἐπαίχθη κατὰ διαταγὴν τῆς δουκίσσης.

Ἡννόει ἀκόμη ὅτι ὁ κόμης Βωνοᾶζ ἐσχεδίαζεν ἐπικερδῆ τινὰ ἐπιχείρησιν ἐπὶ τοῦ ἀλλοκότου τούτου συμβάντος καὶ ὅτι τῷ ἐπεφύλαττε μέρος, ἴσως δὲ καὶ συμμετοχὴν εἰς τὰ ἐκ τῶν συνδυασμῶν του κέρδη!

Ὁ κόμης τὴν προτεραίαν τὸν εἶχεν ἀφήσει νὰ περιμένῃ, ἐρωτῶν αὐτὸν ἐπανειλημμένως ἂν ἡδύνατο νὰ βασισθῇ εἰς τὴν φιλίαν του.

Περὶ τίνος λοιπὸν ἐπρόκειτο;

Ἐν ἀρχῇ ὁ ἀμφιτρώων ἀπέφευγε νὰ κάμῃ λόγον ἐπὶ τοῦ ζητήματος.

Διὰ βλέμματος ἐμφαντικοῦ ὑπέδειξε πρὸς τὸν ταγματάρχην τὸν θεράποντα ὅστις τοὺς ὑπηρετεῖ, καὶ περὶ παντὸς ἄλλου ὁμιλεῖ ἢ περὶ ἐκείνου δι' ὃ τόσον διακαῶς ἐπόθει νὰ ὁμιλήσῃ.

Δύο ἢ τρεῖς ἔμπιστοι ὑπηρετεῖται ἦσαν μόνον ἐν γνώσει τῶν ἐν Βρέιλ συμβαινόντων καὶ ὁ κόμης εἶχε πεποιθήσιν εἰς τὴν ἐχεμύθειάν των.

Ὁ Βωνοᾶζ, ὑπερμέτρως γενναιοδωρὸς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους του, ἡννόει νὰ ὑπακούηται κατὰ γράμμα. Καὶ τὸν ὑπῆκουον.

Περιμένων τὴν στιγμὴν τῶν ἐκμυστηρεύσεων, ὁ ταγματάρχης ἔτρωγε τὴν ὁμελέτταν, τὰς κοτελέττας, τὸ ἐκ λαγωῦ πλακούντιον, μετ' ἐκτάκτου ζέσεως.

Ὁ Καμπεϋρόλ αὐτὸς ἦτο εὐθυμὸς συμπότης. Ἡ ὄρεξις του ἦτο θαυμαστή, καὶ ἠπόρει τις ποῦ ὁ ἐν σχήματι καπνοθήκης βραχύσωμος ἄνθρωπος ἐποποθέτει αὐτὰ ὅλα ἐντός του.

— Τὰ συγχαρητήρια διὰ τὸν μάγειρόν σας, ἀνάθεμά τον! φίλτατε κόμη, ἔλεγε. Εἶδον εἰς τὴν ἐποχὴν μου καὶ ἄλλους, μὰ σ' ἂν αὐτόν, δαίμονα!

— Ὀλίγον πλακούντιον, ταγματάρχα.

— Μετὰ χαρᾶς! ἐξαιρετόν, διάβολε! Τί ἔχει νὰ κάμῃ ἐμπρὸς εἰς αὐτόν ὁ μάγειρος τοῦ Πρεϊλλύ. Πρέπει νὰ ἔλθῃ νὰ πάρῃ μαθήματα.

Ὁ δόκτωρ Καμπεϋρόλ ἤγε βίον ἀγάμου καὶ ἔτρωγεν εἰς τὸν «Χρυσὸν Ἥλιον», τὸ περιώνυμον πανδοχεῖον τοῦ Πρεϊλλύ.

— Θὰ ἐδίδα εὐχαρίστως ἐννενηντα στρογγυλὰ τὸν

μῆνα διὰ τροφή μου, ἀρκεῖ νὰ εἶχα μάγειρο ὡς τὸν ἰδικόν σας. Βάλσαμον αὐταῖς αἱ σάλτσαις!

— Ὁ καθαρὸς ἀὴρ σας ἔδωκε τὴν ὄρεξιν, ὑπέλαβε μετριοφρόνως ὁ κόμης.

— Ποτὲ δὲν μοῦ λείπει. Εἰς αὐτόν μας τὸν διαβολότοπο πρέπει νὰ κρατῆται κανεὶς καλὰ! Αὐτὰ τοῦ διαδόλου τὰ ἔλη, μὲ τοὺς πυρετούς των εἶνε λυμεῶνες. Καλὴ εἶνε ἡ Βρέινη, ὅταν ἔχῃ κανεὶς μάγειρο σὰν τὸν ἰδικόν σας καὶ μίᾳ ὁμοίᾳ ἀποθήκῃ ἀπὸ κρασί, ἀστραπαὶ τῆς Βρέινης! Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν!

Ἐκένωσε πλήρως ποτήριον μεδὸκ καὶ ἔπειτα ἔλειξε τὰ χεῖλη.

— Νέκταρ, αὐτὸ τὸ κρασάκι, φίλτατε κόμη, ἐξηκολούθησε, δὲν θὰ μὲ δυσχερεστοῦσε νὰ εἶχα ἀπὸ τὸ ἴδιο στὸ Πρεϊλλύ.

— Ἄν σας ἀρέσῃ οἰκία μὲ περιποίησιν, διατί δὲν νυμφεύσεθε, ἱατρί; παρετήρησεν ὁ Βωνοᾶζ.

— Νὰ ὑπανδρευθῶ, ἀνέκραξε ποιῶν κίνημα βαθείας ἀπαρρωσκείας, ἐγώ, ὁ Εὐσέβιος Καμπεϋρόλ, νὰ λάβω γυναῖκα εἰς τοιαύτην ἡλικίαν! Ὅπως τῶρα ἔχω γείνει! Μὴ τὸ σκέπτεσθε! Θὰ ἦτο ἀξιολύπητος ἐκείνη ποῦ θὰ ἐφορτῶντο τέτοιο ἀμάξι. Ἐπέρασα δέκα ἔτη στὸ στρατό, καὶ δὲν φαντάζεσθε τί ἔξεις δίδει. Μπορῶ μὲ αὐταῖς νὰ δαιμονίσω τὴν πλέον ὑπομονητικὴν χήρα ἢ γεροντοκόρη! Λόγον τιμῆς! Καὶ ἔπειτα δὲν τὴν περνῶ καὶ ἀσχημα. Δὲν ἔχω εἰσοδήματα, ἀλλὰ κερδίζω ὅσα μοῦ ἀρκοῦν διὰ νὰ ζῶ καθὼς πρέπει. Εἰς Πρεϊλλύ δὲν χρειάζονται πολλὰ διὰ νὰ θαμβώσῃ κανεὶς τὸν κόσμον. Τρώγω εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, τὴν λοιπὴν μου περιποίησιν τὴν ἔχω ἀπὸ μίᾳ γρατῆ. Εἶνε ἀσχημὴ ὡς ὁ Βελζεβούλ, ἀλλὰ καθαρωτάτη... Δι' ἄλλα δὲν φροντίζω.

— Λοιπὸν, δὲν ἔχετε φιλοδοξίαν, ἱατρί;

— Καὶ ἂν εἶχα, τί τὸ ὄφελος;

— Καμμίαν; Σκέφθητε.

Ὁ δόκτωρ ἐσκέφθη ἐπὶ στιγμὴν, θεωρῶν εἰς τὸ βάθος τοῦ ποτηρίου του, τὸ ὅποτον ἦτο κενὸν καὶ τὸ ὅποτον ἐπλήρωσεν ἀνευ συστολῆς.

— Εἶχα ἄλλοτε ἐπιθυμήσει ν' ἀποσυρθῶ εἰς τὴν Λιμόγη, ὅπου μόνον φίλοι μου παιδικοί.

— Λοιπὸν;

— Αἱ θέσεις ἔχουν καταληφθῇ, καὶ ἡ ζωὴ στοιχίζει ἐκεῖ πολὺ.

— Τί σας ἀναγκαιοὶ διὰ νὰ ζήσετε ὡς θέλετε;

— Τὸ ὀλιγώτερον δύο χιλιάδες τάλληρα... ἐξησφαλισμένα.

— Ὅχι πλειότερα.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ὄχι.

— Εἰσθε φιλόσοφος.

— Σὰν τοὺς σκύλους ποῦ μαστιγώνουν! Ἐξ ἀνάγκης.

— Θὰ σας κάμω μίαν ἐξομολόγησιν, ταγματάρχα!

— Σεις!

— Ἐγώ. Ἐχω τὴν φιλοδοξίαν ἢς εἰσθε ἀπηλλαγμένος.

— Τί σας λείπει;

Ὁ θεράπων ἀπεσύρθη εἰς νεῦμα τοῦ κυρίου.

Οἱ δύο ἄνδρες ἦσαν μόνον.

— Τὸ πᾶν! ἀπῆντησε καθαρῶς ὁ Βωνοᾶζ.

— Ἀστεΐζεσθε!

— Ποσῶς.

— Ἐχετε ὥρατον ὄνομα, μέγαρον εἰς τὸ Παρίσι, κτήμα εἰς τὴν ἐπαρχίαν... Τί ἡλικία;

— Τριάκοντα τριῶν ἐτῶν.

— Ὑγίαν ἄκραν. Καὶ ἡ τράπεζά σας εἶνε θαυμασία...

— Παρατηρεῖτε μόνον τὴν ἐπιφάνειαν. Ἐπεθύμουν κατὰ τι μέγα...

— Τί;

— Εἰς αὐτὸ δύνασθε νὰ μοὶ ἔλθετε βοηθός.

[Ἐπεται συνέχεια].